

9 1/2 вечерята, когато азъ заедно съ 10 души отъ момчетата, въоръжени съ ками и револвери, караулихме малко на страна. Когато всички се настаниха въ парахода, ний послѣдни влѣзохме и се установихме до, самитѣ ковчези. Прѣзъ оная нощъ, парахода ношува тамъ. Нищо особено не се случи. Само единъ отъ дружина-та, който изглеждаше много веселъ и разположенъ, се провакваше твърдѣ наедно, но и той скоро се умири отъ заблѣжката, която Войновски тайно му направи. Слѣдъ това вече истинска тишина владѣеше. Шумоленето на тихия Дунавъ, хладния пролѣтенъ вѣтрецъ и мисълта, че изпълваме най-честно дългаси прѣдъ народния идеалъ тургаха въ движение най-деликатнитѣ струни на човѣшкото сърдце и човѣкъ унесенъ, доволенъ отъ себе си, заспива. Цѣлата почти дружина се бѣше прѣдала на сънъ? Гледашъ единъ тукъ се осмива въ съня си, други тамъ, прилични на малко дѣте, което прави така отъ цѣлувката на майка си въ люлката, когато то спи. Тѣ спяха, но тѣ неможаха и да спятъ. Като, че нѣкой ангелъ имъ на ухото невидимо шепнѣше. Тѣ често се стрѣскаха и изглеждаха съвършено весели. Невинни сжщества бѣха, отредени да седнатъ на кладата при жертвеника. Така се почти прѣкара нощта. Поразсъмна се. Настъпи 17 май отъ 1876 год., день многоочакванъ, день, въ който трѣбваше да се рѣши идинъ много важенъ въпросъ, день въ който трѣбваше да се мре. 17 май бѣше день, въ който наново емблема на българския народъ високо да се издигне, день, който ни тикна въ борба кръвна съ вѣковния ни врагъ. Що бѣ се още зората пукнала, на изтокъ небосклонъ се червенѣше на талази-талази, тихия вѣтрецъ полѣхваше по Дунава, когато комина на „Ридзика“ ¹⁾ се задими, а и самия той гордо-гордо почна да пори мжтнитѣ дунавски вълни. Вѣрвамъ всѣки отъ момчетата въ оня моментъ въ себе си е казвалъ: »хайде, бѣше« . .

¹⁾ Така се наричаше парахода съ когото минахме Дунава.